

Edith Mandarano (Argentina)

«La dimensió de Manresa em recorda la de la ciutat on vaig néixer; no és ni gran ni petita»

El meu nom és Edith Mandarano i tinc 83 anys. Vaig néixer a la ciutat de General Roca, al nord de la Patagònia Argentina, a la vora del Río Negro, i el nom ve del general Julio Argentino Roca, un militar que va ser president del país. Allà vaig viure-hi fins als 18 anys, moment en què vaig acabar l'escola secundària i em vaig traslladar a Buenos Aires per estudiar la carrera d'Arquitectura. Durant l'últim any a la facultat vaig conèixer al meu marit, que també era arquitecte, i vam tenir tres fills i una filla. Tota la vida he treballat com a arquitecta de cases unifamiliars i com a docent. He impartit classes i cursos en diferents facultats d'arquitectura.

Vaig deixar el meu país l'any 2015 perquè em vaig quedar vídua i els meus fills vivien a Europa: la noia a París i els tres nois a Madrid, Barcelona i, el més petit, a Manresa. Ells em van dir que el nivell de vida era més econòmic a Manresa i, per aquest motiu, des de fa aproximadament cinc anys estic vivint a la capital del Bages. Abans, però, vaig estar un temps a Madrid i a Barcelona.

A la meua edat no és fàcil anar a viure en un altre lloc perquè no coneixes ningú. Com que soc de religió catòlica, les tres primeres amigues que vaig fer van ser a l'església. També he conegut més persones al centre de dia per a la Gent Gran del carrer Circumval·lació, on els dimecres vaig als grups de conversa de francès i els dijous a dibuix i pintura. Són unes activitats que m'agraden molt perquè des de sempre m'ha interessat el disseny. També vaig a fer

gimnàstica amb aigua a l'Ateneu Les Bases.

De la ciutat m'agrada el Passeig, perquè reuneix la gent i està molt ben dissenyat, el caràcter càlid de les persones, les universitats i les vistes a Montserrat, que té una morfologia molt maca i en alguna ocasió l'he dibuixat. A part, la seva dimensió em recorda la de General Roca, on vaig néixer, perquè no és una ciutat molt gran ni molt petita.

No he tornat a l'Argentina des de que vaig marxar, l'any 2015. D'allà trobo molt a faltar les meves amistats de tota la vida i la casa on vivia. No hi he tornat perquè el viatge és molt llarg i l'economia no m'ho permet. L'elecció d'anar-me'n no va ser fàcil, però ara soc feliç aquí.